

afbryder han sig selv, Livet med dets forfærdelige Alvor er noget ganske andet, end hun i sine fantastiske Drømme tror. Hendes Syslen med Poesi er kun Leg, kan aldrig blive til mere. Derfor skal hun vende sine Tanker til Virkeligheden, til al den Nød og Lidelse, som Mennesker maa bære og som *maa* lindres:

„Vor Tid har dette Kald og intet andet,
det gaar for vidt, ud over alle Grænser!
vi ser den rige Mand og Lazarus
i Pine begge, Svælget mellem dem,
men hvor er Patriarkens Skød til Hvile?
O, hvem kan være Menneske, staa hos,
se til og ikke gruble paa en Frelse?
Har hverken Jorden eller Himlen Hjælp!
Hvor kan jeg andet end hengive mig
med Evner, Sjæl, med hvad jeg er og har
til her at hjælpe — dersom Hjælp er mulig.“

Hun svarer, at hun endnu kun har staaet saa kort Tid paa Livets Strandbred; dets salte Bølger har endnu neppe vædet hendes Fødder, og hun kan ikke dømme om Strømningerne derude. Kun et kan hun: føle dyb Beundring for slig selvforglemmende Menneskekærlighed. Men dette er ham ingenlunde nok. Han forlanger, at hun skal stige ned fra sin Drømmetilværelse, gaa som hans Hustru Haand i Haand med ham ud paa Livets Valplads for at bringe Hjælp. At hun kan arbejde for Mennesker paa sin Vis, kan ved Poesiens Hjælp løfte dem op over Hverdagslivets Tryk, vil han ikke anerkende; den sande, store Digtters Kald gives dog aldrig til nogen Kvinde, siger han afvisende. Aurora hævder sin Ret til at prøve sine Evner:

„Og slaar det fejl, og bli'r den Høst, jeg faar,
kun visne Straa, saa brænd dem op som Halm,
jeg beder ej om Skaansel, Spot er bedre!
Men frygt ej, jeg, som elsker Poesien,
skal drage den i Støvet til mig ned,
hvis den staar mig for højt; men elske den,
det tør jeg dog, hvorvel jeg kun er Kvinde;
thi elske trofast, selvforglemmende
og uden Løn, er dog vel kvindeligt!“